Buzgóság a reménység teljes bizonyossága iránt

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2020. szeptember 2-án, Nagyváradon

A Héberekhez írt levél 6. részéből szeretnék olvasni néhány igeverset, mert többször találkoztam olyan testvérekkel, akiknek kérdéseik voltak ezzel az igeszakasszal kapcsolatban. Olvassuk el: Héberek 5,7-6,20.

Andrew Murray egyik könyvének címe: A kettéhasadt kárpit. Amikor ezt a könyvet olvastam a hitéletem elején, nagyon összezavarodtam, mert nem értettem, ahogyan néhány testvér ma sem érti, hogy a Biblia tele van tanításokkal, buzdításokkal, de van nagyon sok, komoly figyelmeztetés is. Nem tudjuk ezeket a figyelmeztetéseket kellőképpen hangsúlyozni, ha nincs rend az életünkben. Nem is feltétlenül rendezettségre gondolok, hanem nagyon tiszta látásról a Bibliával kapcsolatban. Ezért mindnyájan bizonyságot tehetünk arról, amit az Úr munkált az életünkben, de abban, hogy az Írásból bizonyos dolgokat értelmezzünk, visszafogottaknak kellene lennünk. Mert az Úr azt mondja: „ne legyetek sokan tanítók, mert szigorúbb ítélet alá estek". Másokat tanítani ugyanis nagyon komoly dolog. Pál azt mondta Timóteusnak: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. Gondot viselj magadról és a tudományról, maradj meg azokban, mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat." Amikor néhány testvér megkérdezett a Héberekhez írt levél 6. részével kapcsolatban, csak úgy futólag mondtam nekik pár dolgot, mert nem akartam belemélyedni; ma este azonban, ha nem is az egész fejezetet, de néhány részét szeretném megemlíteni.

Az egyik a 6. rész, 4-6. vers: „Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosíttattak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Szellemnek, akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövendő világ erőit, de elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt."

Ezt sokan félreértik. Mert ha az alap le van rakva, akkor nem tehetjük le még egyszer az alapot. Az alap egyszer és mindenkorra le van téve. Az alap Krisztus. Azután pedig erre az alapra épül minden. És akik mégis elestek... – amikor erre gondolunk, hogy elestek, sokszor azt gondoljuk, hogy valaki bűnbe esett, és ezt jelenti az elesés. De testvérek, ez a szó sokkal súlyosabb, mint bűnbe esni. Ez a szó, hogy „elestek", arra utal, hogy célt tévesztettek. Meg vagyunk váltva az Úr által, és újjászülettünk az igazság Igéje által, de Istennek határozott terve van minden megváltott élet számára. Minden lélek számára van egy terve, és ezt végbe akarja vinni az életünkben. Megtörténhet, hogy valaki semmi bűnbe nem esik, és mégis eltér ettől a tervtől.

Sokan azok közül, akik az Úrhoz tértek, azt hiszik, hogy azért vannak megváltva, hogy örüljenek az üdvösségnek. Nézzétek, mit mond az 1Péter 1-ben, 3-5: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra, akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az

utolsó időben nyilvánvalóvá legyen."

Itt üdvösségről van szó – de ez nem az az üdvösség, amit akkor kaptunk, amikor hittünk az Úr Jézus Krisztusban. Arról a tökéletes üdvösségről van itt szó, amely az utolsó időben lesz nyilvánvalóvá. Más szavakkal, mi nem csak azért lettünk megváltva, hogy örüljünk az üdvösségnek, hanem céllal lettünk megváltva. Isten pedig úgy munkálkodik az életünkben, hogy ez a cél megvalósuljon bennünk. Ha mégis elestünk, az Úr felé fordulhatunk, de nem tehetjük le újra az alapot, mert az alap le lett téve. Ez jelenti ismét megújulni a megtérésre. Nem tehetjük le újra az alapot, mert az alap le lett téve, és ez Jézus Krisztus.

De a figyelmeztetés nagyon világos és komoly. Mert szeretnélek emlékeztetni titeket erre a népre, aki kijött Egyiptomból, és akit az Úr megáldott; és látták az Úr kezét, aki erős kézzel hozta ki őket Egyiptomból. És látták a Vörös-tenger partján a halott egyiptomiakat, és győzelmi éneket énekeltek, mégis tízszer megkísértették az Urat a pusztában. Végül az Úr visszaküldte őket, és nem engedte, hogy bemenjenek Kánaánba. Pedig Isten célja a nép számára az volt, hogy Kánaánba jussanak. Tudjátok, mi Isten célja a mi életünkre nézve? Hogy eljussunk az érett korra. „Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédében, mivelhogy kiskorú." Mi az igazságnak beszéde? A kisgyermek a legönzőbb teremtmény a világon; csak egy dolgot tud: mindennek őkörülötte kell forognia. Csak annyit ért, hogy kapjon, kapjon és kapjon. Akkor is, amikor már nő egy kicsit, már nem csecsemő, hanem kedves kisgyermek, még mindig nagyon önző, csak magának él, és tejjel kell táplálni. Nem nagyon bírja a kemény eledelt, tejre van szüksége – a tej pedig olyan ételt jelent, amit valaki már megemésztett.

A legnyilvánvalóbb jele annak, hogy valaki felnőtté kezd válni, hogy látszik az életében valami: felelősséget kezd vállalni. Ez valami rendkívüli dolog. Nem kell senkinek felszólítania erre. Ahol itt összegyűlünk, rendszeresen takarítani kell, és nagyon nehéz erre embert találni; mert a fiatalok nem tolakodnak, ha takarításról van szó. Nincsenek hozzászokva, éppen úgy, ahogyan itt mondja az ige. Egy olyan valaki, aki gyermek, nem érti például, hogy valóságos kapcsolata kell, hogy legyen a testvérekkel. Csak magára gondol.

Emlékszem, amikor fiatal voltam, nem is gondoltam arra, hogy valakit megbotránkoztathatok. Csak magamra gondoltam, csak a saját személyemre; és nem tudtam másokra gondolni, hogy mégis vannak bizonyos figyelmeztetések, hogy hogyan éljünk, mit tegyünk. Engem ez nem érdekelt, mert én a saját életemre gondoltam. Vágytam arra, hogy istenfélő életet éljek, de mint egy gyermek – és láttuk a gyermekeket. Éppen most mesélte a testvérem, hogy a gyerekek a folyónál játszottak, és az egyik nem vette észre, hogy egy helyen már nagyon mély a víz, elsodorja az áramlat; és ki kellett menteni a vízből. Tehát a gyermek nem veszi észre a veszélyeket. Nem fogja fel például, hogy jó erkölcsöket megrontanak rossz társaságok. Hiába mondod neki. „És miért? Hogy? – kérdi. – Nem értem miről beszélsz. Miért kell ezt és azt tenni?" Mert így formálódik a jellem.

Izráel népe tehát célt tévesztett. És abból a nemzedékből csak ketten mentek be Kánaánba (és még valószínűleg a léviták). Ezek a figyelmeztetések pedig a mi számunkra lettek megírva.

Azt mondja itt a 7-8 vers: „Mert a föld, amely beissza a gyakran ráhulló esőt, és hasznos termést hoz a földművesnek, áldást nyer Istentől, amelyik pedig tövist és bogáncskórót terem, az megvetett, közel van az átokhoz, és a vége megégetés." Ebben a földben, amely esőt kap felülről, ott

van a mag, és ha az a mag termést hoz, áldást nyer Istentől. De ha valaki lusta és közömbös, és a hústeste szerint él, akkor – amit vet az ember, azt aratja –, ha hústestben vetsz, a hústestből aratsz. Ezek a tövisek és bojtorjánok nem egyebek, mint a hústest termései, a hústest cselekedetei. És azt mondja itt, a 8. vers: „amelyik pedig tövist és bogáncskórót terem, az megvetett, közel van az átokhoz, és a vége megégetés". A talaj nem ég el, ahogy mi is Krisztus ítélőszéke előtt megmenekülünk, úgy, mint tűz által. De ha arra az alapra valami olyasmit építettünk, ami belőlünk van; ami emberi természet, emberi bölcsesség; ami a magunk dicsősége, ezek mind megégnek, de mi megmenekülünk, mintegy tűz által. A talaj nem semmisül meg. Az alap nem semmisülhet meg, mert az alap Krisztus. De hogy mit építettünk rá, az nagyon lényeges.

Az Úr nem akarja, hogy gyermekek maradjunk. Azt akarja, hogy felnőtté váljunk, hogy növekedjünk az Úr megismerésében. Nem azért leszünk nagykorúak, mert elteltek az évek felettünk, és azt hisszük, hogy értünk valamit, pedig semmit nem tudunk. Nem ezért vagyunk felnőtt korúak. Akkor vagyunk felnőttek, ha kezdjük megismerni az Urat azokban a gyakorlati helyzetekben, amelyeken átmegyünk. „Aki dicsekedik, azzal dicsekedjék, hogy ismer engem." Ez az ismeret, amelyről itt szó van, tapasztalati ismeret, nem elméleti, észbeli ismeret. Megismertük az Urat tapasztalati, gyakorlati módon.

És láttuk, hogy itt mindenhol ilyen szavakat olvashatunk; és itt is azt mondja a 20. versben: „ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökkévaló főpap Melkisédek rendje szerint". Sok mindent értünk. Akik az Úrhoz jöttek, mindjárt megértik, mit jelent az Ő váltságműve; értjük, hogy az Úr Jézus Krisztus erre a földre határozott küldetéssel jött; és eltökélten Jeruzsálem felé fordult azzal a gondolattal, hogy Isten akaratát teljesítse; és meghalt a kereszten, hordozva a mi bűneinket. Amikor pedig küldetését teljesítette, azt mondta: „Bevégeztem"; mi pedig üdvösséget nyertünk. Ez a megváltás teljes. Amikor azonban Melkisédekről szól az ige, a főpapról, a mi bizonyságunk főpapjáról, akkor a hangsúly az ilyen nagy üdvösségre helyeződik. Valóságos az, amit az Úr tett, de ugyanúgy valóságos az is, amit az Úr most tesz, mint Főpap, aki a mennyben folyamatosan közbenjár értünk. Ez az üdvösség pedig hatalmas, és az életünk sok aspektusát magába foglalja. Egy életen át tart; és elsősorban a lelkünk üdvösségét célozza meg, ami nem olyan egyszerű.

Néha megnézem a Facebookot, és elém jön, hogy az ismerőseim hogyan viszonyulnak bizonyos eseményekhez; és megdöbbent, amit látok. Mondanék valamit, de hallgatok. És látok ott még sokakat, akik ezzel egyetértenek. Olvastam most, ahogy ez a nagy adventista prédikátor áldozatnak tartja magát. Írtam néhány igeverset. Máté 5,11-12: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énérettem. Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben." Ha az én jutalmam bőséges a mennyekben, miért kell mindenhol hirdetnem magamról, hogy a testvérek nem fogadnak el? Az Urat elfogadták? És látom, hogy vannak, akik jóváhagyják, amit ez a prédikátor mond és tesz. Nagyon szomorú dolog ilyesmit látni. Testvérek, nekünk az árral szemben kell mennünk. És az Úr munkájára van szükség, hogy megnyissa az elménket, hogy úgy lássuk a dolgokat, ahogy látni kell. Olykor testvérek küldenek nekem énekeket, de ha nem ismerem azt, aki énekel, nem hallgatom meg, mert Isten előtt utálatos dolog, ha tisztátalan szájból szép szavak jönnek ki. Én nem akarom az ilyet meghallgatni. Csak azokat hallgatom meg, akiket ismerek.

Igen nagy tehát ez az üdvösség. Azért pedig, hogy ez most megvalósuljon, a Főpap a mennyben közbenjár értünk, Aki azt mondja: „de tifelőletek szeretteim, ezeknél jobb és

üdvösségesebb dolgokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is". Ezt mondja ennek a levélnek a szerzője, de tulajdonképpen a Szent Szellem mondja ezt: „jobb dolgokat várunk tőletek, amelyek az üdvösség velejárói." Ilyen dolgokról van itt szó. A talaj nem éghet el. A tövisek és bojtorjánok biztosan elégnek. Ha lusták és közömbösek vagyunk egy ilyen nagy üdvösséggel szemben, a tövisek és bojtorjánok megégnek. Ez fájdalmas dolog lesz. Természetes azonban, hogy a Szent Szellem nem fejezi be negatív módon, és ezt mondja: „így szólunk is szeretteim, és ilyen szigorúan figyelmeztetünk is, jobb dolgokat várunk tőletek."

Beszéltem egy testvérrel egy gyülekezetből, ahol abban hittek – bár ezt nem mondták így ki, de ezt gondolták – hogy attól függetlenül, hogy ők milyenek, az Úr munkálkodik bennük, elvégez mindent, véghez viszi bennük a munkáját. Mikor ez a testvér kezdett többet meglátni, azt mondta nekem: „Képzeld, nálunk a gyülekezetben a sziklára és a homokra épített házról prédikáltak. Szó volt a két útról is." Megkérdeztem: Testvér, te hiszed, hogy veled is megtörténhet, hogy a széles úton járj? „Nem, nem hiszem! Nem, velem ez nem történhet meg, mert az Úr nem engedi, hogy megtörténjen." Jaj-jaj! Egyesek számára olyanok ezek az igeversek, mint valamikor falun a madárijesztők. Gondolom, hogy az embereknek volt ebben valami tapasztalatuk, és odatették a kukoricaföldre, miután elvetették a magot, hogy a madarakat elijesszék, hogy ki ne egyék a magot a földből. Vajon mi is így gondolkozunk, ha lusták és közömbösek leszünk...?

11. vers: „Kívánjuk pedig, hogy mindegyikőtök ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa a reménység teljes bizonyossága iránt mindvégig". Ez fog megőrizni az úton. 12. vers: „Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklik az ígéreteket." Testvérek, ez az út: hit és békességes tűrés által. Szól Ábrahámról is, aki hit által és békességes tűrés által örökölte az ígéretet, hogy Isten adott neki egy fiút.

Kívánjuk, hogy közületek mindenki, testvérek, szorgalommal megőrizze mindvégig a teljes reménységet, úgy hogy ne lustálkodjatok, hanem legyetek követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklik az ígéreteket. Az ígéret az, hogy eljutunk az út végére; és odaérve, hasonlókká leszünk az Ő Fia ábrázatához. Hála az Úrnak a figyelmeztetésekért. Mikor ezeket a figyelmeztetéseket olvasom, imádkozom: Uram, kérlek, hogy ne olyan legyek, mint azok az emberek, akik azokat a madárijesztőket kirakják, amelyek a madarakkal semmit nem csinálnak! De a madarak tudatlanok. Nem szeretnék olyan lenni, hogy látom ezeket a figyelmeztetéseket, és azt gondolom, hogy engem ezek nem érintenek. Szeretnék szorgalmasan azoknak a nyomába lépni, akik hit és békességes tűrés által öröklik az ígéreteket. Testvérek, ezt akarja az Úr a mi életünkkel. Az Úr nem téved, ahogy nem tévedett az Ábrahám életében sem. És megpróbálta, és megpróbálta és újra megpróbálta őt. Nem volt könnyű élete, de végül örökölte az ígéretet. Isten megdicsérte őt. Bizonyság volt a menny és az emberek előtt. Az emberek látták ezt, és azt mondták: Fejedelem vagy miköztünk! Testvérek, így legyünk mi is Isten és az emberek előtt. Ámen.